

CANVIEM LES REGLES

PATRICIA CAMPOS TERESA BROSETA

bromera

Històries i reflexions
per a un món millor

NO TOTES LES PILOTES SÓN REDONES

Olívia camina pel Jardí del Túria amb les mans a les butxaques i els ulls tèrbols, tremolant d'impotència i de ràbia. No pot més. Ja no pot més. Creia que podria, però no pot.

Fa dos mesos llargs que suporta les rialles burletes i les bromes de mal gust, el buit gelat que han obert al seu voltant, la pluja de paraules desagradables i imatges més desagradables encara per Instagram i WhatsApp. Fa dos mesos llargs que aguanta en silenci, menjant-se les llàgrimes, esperant que passe la tempesta, pensant que la seua dignitat acabarà imposant-se a tanta bogeria. Tot per acabar perdent el control de la forma més estúpida possible, en el pitjor moment possible i de la pitjor manera possible!

Després d'haver aguantat tant, hui ha llançat d'una revolada la dignitat per la borda, i, de pas, les seues possibilitats de traure una nota decent en anglés. Quan ha entrat a l'aula, amb una mica de

retard perquè no va mai al bany fins que no es queda buit, la frase escrita a la pissarra l'ha colpejada amb la força d'un puny. Un sanglot se li ha escapat de la boca i l'ha feta tremolar de cap a peus, com una fulla al vent. I aleshores, per acabar-ho d'adobar, una altra frase ha eixit dels llavis de Marisa, la d'anglès, que té la sensibilitat d'espart.

–Vinga, Olívia, no faces d'una puça un cavall.

En aquell moment ho ha vist tot roig. Un crit d'animal ferit li ha eixit dels llavis i ha pegat a fugir amb una portada que s'ha sentit en tot l'institut. Mal fet, ja ho sap, però sempre serà millor pegar un colp a la porta que al cap d'algú! Siga com siga, l'ha cagada, i no té cap dubte que Marisa li ho farà pagar amb escreix.

La ràbia li puja a la gola com un vòmit i no té més remei que deixar-la eixir per no ofegar-se. Olívia udola. Udola sense importar-li que un grapat de tórtora s'espanten, que els gossos lladren, que un parell de corredors la miren amb un pessic de por, que una dona canvie ostensiblement de direcció per no creuar-se amb ella, que un ciclista estiga a punt de caure de la bici, que un bebé esclate en plors. Udola i pega puntellons a les pedres que tenen la desgràcia de creuar-se en el seu camí.

–Marisa del dimoni! Marisa dels nassos! Marisa de l'infern!

Si les pedres del Jardí del Túria parlaren, ens podrien explicar que aquesta violència no les agarra per sorpresa. Que dia sí i dia també, des de principi de curs, Olívia perd els nervis en algun punt del camí que va de l'institut a casa. Tot i que alguna vegada ha estavellat la motxilla en terra, quasi sempre són les pedres les que s'emporten la pitjor part, però no es queixen.

No podríem jurar que les tórtoraes que s'espanten, els gossos que lladren, els corredors que la miren, la dona que canvia de camí, el ciclista que està a punt de caure i el bebé que plora siguen cada dia els mateixos. Però podem afirmar, sense por d'equivocar-nos, que ningú reacciona mai.

Ningú.

Mai.

Olívia es trenca cada dia a la vista d'un públic que s'afanya a apartar la mirada i, després, torna a cosir els pedaços com pot en el tram que li queda per arribar a casa.

Hui, però, hi ha una diferència. Una diferència que Olívia no veu, perquè ningú veu res quan està enmig d'un atac de nervis. Una diferència que es

diu Gemma i que no canvia de camí, ni s'espanta, ni aparta la mirada. Esquivant les pedres que ixen disparades en totes direccions des dels peus d'Olívia, Gemma se li acosta per l'esquerra i diu amb una veu clara i tranquil·la:

–La tal Marisa ha de ser més roïna que la tenca en suc.

Olívia es gira en redó, els punys tancats a les butxaques, els ulls espurnejants de ràbia, a punt per a la batalla. Si algú de l'institut ha tingut la barra de seguir-la, no respon dels seus actes! L'ardor guerrer d'Olívia s'estavella contra uns ulls blaus i acollidors com la mar, contra uns llavis que apunten un somriure, contra unes galtes plenes de pigues i uns cabells pèl-rojos i indisziplinats. Desarmada per la sorpresa, bufa:

–Ja ho pots dir!

Els ulls negres i els ulls blaus es troben, s'explorren, es reconeixen. Dues boques somriuen i una no tarda a parlar.

–Soc Gemma. I tu?

–Olívia. Ara em fa vergonya que m'hages vist així...

–La vergonya cria ronya! –riu Gemma.

–Què?

–Xica, que no t’ho han dit mai?

–No.

–És una manera de dir que la vergonya no té massa utilitat.

–Ja, però...

–No passa res, dona. Qui no ha perdut els nervis alguna vegada?

–Ai, si només fora alguna vegada!

El sospir d’Olívia és llarg i desesperat. La fúria d’abans ha donat pas a una amargura tan evident que Gemma l’agarra del braç i l’arrossega cap al banc més pròxim.

–Vine.

Olívia es resisteix dèbilment.

–No. He d’anar-me’n a casa.

–I jo a entrenar, però per uns minuts no s’afonarà el món. Vinga, dona!

La inesperada calidesa ompli de llàgrimes els ulls negres d’Olívia, que es deixa portar dòcilment cap al banc, on seu abraçada a la motxilla. Gemma la deixa plorar un moment, no massa llarg perquè les agulles del rellotge no es detenen i no vol arribar tard a l’entrenament. No sap ben bé què dir, però ho intenta.

–Què tens, Olívia? Puc ajudar-te?

Olívia sanglota.

–Ningú pot ajudar-me. Tot és una merda.

–Ningú i tot són paraules molt grans.

–Són les que toquen.

Gemma, colpida, fa l'única cosa que li ix del cor en aquest moment, que és abraçar el cos tremolós d'Olívia i acariciar-li el cap amb una tendresa maldestra. El gest d'afecte sembla ser tot el que necessita per obrir les portes i les finestres del cor, perquè Olívia es buida en un torrent de sanglots i paraules amargues.

–No hauria passat res si no m'hagueren canviat d'institut! Tenia amics, saps? Gent que em parlava! Ara em fan el buit, m'insulten, es burlen de mi. I soc la mateixa! La mateixa de sempre! Però allà era normal i ací soc un monstre. I tot per culpa de la merda del treball nou de les meues mares! No podien quedar-se amb el que tenien, no... Havien d'amargar-me la vida!

Olívia calla un moment per prendre aire i Gemma no desaprofita l'ocasió. Amb els ulls blaus exageradament oberts, exclama:

–Les teues mares? Així, en plural? Ara ja no m'estranya que hages perdut els nervis. Si jo els perd a voltes només amb una!

Després d'un segon de desconcert, Olívia esclata en rialles.

–Pobretes! No, elles no tenen la culpa de res. Bé, del canvi d'institut, sí! Però que el nou institut estiga ple de descervellats no és culpa seua.

La tensió s'ha relaxat i Gemma, que no volia preguntar, pregunta:

–Escolta, quantes en són?

–Quantes què?

–Quantes mares!

Olívia torna a riure. Com abans, com feia tant que no reia.

–Quantes vols que en siguen? Dues, dona! Suppose que tu tindràs un pare i una mare, que també en són dos.

–Perdona, tu ho tindràs claríssim, però no és tan senzill –protesta Gemma–. Podries ser adoptada, o podria ser que els teus pares s'hagueren tornat a casar i tingueres diverses famílies... Jo què sé! Hi ha moltes alternatives.

Olívia, que porta el tema ben estudiat, somriu.

–Tens raó. Hi ha moltes alternatives. Però, en qualsevol cas, em sembla difícil tindre més de dues mares! Una biològica i una adoptiva, una mare i una nova dona del pare... Sempre en son dues! Però

també és de veres que no conec totes les famílies del món. Deixem-ho en empat!

Gemma accepta amb un somriure.

–Escolta, i una de les teues mares és Marisa?

–Per sort, no! Les meues mares es diuen Isabel i Clara. Marisa és la d'anglés.

–I és una mala cosa, pel que sembla.

Olívia té el sentit de la justícia massa desenvolupat com per a deixar passar el comentari.

–En realitat, tampoc. És una profe com qual-sevol altra, però hui... Hui no s'ha portat gens bé, per ser suau! Quan he entrat a classe, hi havia una frase escrita a la pissarra, amb una lletra ben gran i ben clara –abaixa una mica la veu–: Olívia, filla d'un ou sense fecundar.

–Què?

–Això. És la gràcia de la setmana. Se li acudí al grupet de Lucas després d'una classe de biologia, i va fer fortuna. M'ho han escopit a la cara cent voltes, però hui, quan ho he vist escrit a la pissarra i he vist que Marisa no feia res... No només això! És que m'ha dit que no fera d'una puça un cavall!

La indignació d'Olívia puja de nivell, se li nota en la veu, i Gemma s'afanya a evitar-ho.

–Espera, que em perd! Això de l'ou t'ho diuen perquè tens dues mares?

–Sí. Perquè no tinc pare. Bé, pare biològic, sí, naturalment! Com tot el món! Però era un donant anònim. Li estic agraïda, no et penses que no, però ni sé qui és ni m'importa. Soc filla de les meues mares.

–D'acord. Però la tal Marisa ho sap, tot això? Vull dir: sap que tens dues mares, i que es claven amb tu per això i tota la història?

Olívia abaixa els ulls i la veu.

–Que es claven amb mi no ho sap ningú.
–Gemma sospira: mal comencem!– Això de les mares no ho sé. Jo no li ho he dit, això segur! Però, què importa?

Gemma s'afanya a explicar-se:

–Importa molt, Olívia! Si Marisa ho sap, s'ha portat com una mala persona. Ara, si no ho sap, la frase de la pissarra li haurà semblat només una favada. I tu, una exagerada de tres parells de nassos.

Olívia contempla la frase escrita a la pissarra amb els ulls d'una Marisa que no sap res i acaba rient.

–Una autèntica favada, la veritat!

–Aleshores –fa Gemma–, podem perdonar-li la vida a Marisa?

–Sembla que sí –accepta Olívia–. Gràcies.

–De res. Escolta, t'importa si continuem parlant mentre caminem? No vull arribar tard a entrenar, però em muir de ganes de saber més del tal Lucas i del seu grupet. De què van?

Olívia s'alça quasi d'un bot.

–Jo tampoc vull arribar tard a casa. Si les mares es preocupen, em fregiran a preguntes.

Gemma torna a fer la seua carassa d'espant.

–Dues mares preocupades ha de ser un infern!

Mentre caminen a bon pas, Olívia li dibuixa a grans trets el panorama.

–No havia tingut mai problemes amb ningú pel fet de tindre dues mares. Ni a l'escola, ni al barri, ni al poble on anem a l'estiu... Ni a l'altre institut. Sempre hi havia qui em feia moltes preguntes, això sí, i que al capdavall feia mala cara perquè no ho acabava d'entendre, però res més. En canviar d'institut, ni se'm passà pel cap que poguera ser un problema, ja veus. Però m'equivocava. No m'han deixat viure des de la primera vegada que ho vaig dir! I la cosa va a pitjor.

–Com que a pitjor?

–Al principi només eren bromes de mal gust, rialletes i coses per l'estil. No fa gens de gràcia, però

es pot suportar. Després em feren el buit, perquè el grupet de Lucas es faltava també amb qualsevol que em parlara. I ara també m'insulten per WhatsApp, per Instagram... Per on siga!

Gemma s'encén.

—Quina gentola! I com que no li ho has dit a ningú? Per què? Si no ho contes, com han de saber-ho?

La veu d'Olívia tremola al seu pesar.

—Pensava que passaria prompte. Que es cansarien. Que esgotarien tots els insults del món, i s'avorririen, i em deixarien tranquil·la. Per això no vaig dir res. I perquè no volia que les mares es preocuparen més del compte, perquè ja tenen prou amb la faena nova, que van de cap. Ni volia tampoc que tot l'institut s'assabentara de la història!

—T'entenc. Però ara hauràs de fer alguna cosa, no? No pots deixar-ho com està, Olívia. Ningú té dret a amargar-te la vida. Ni el grupet de Lucas ni ningú!

—Ja. Però em fa por plantar-los cara. Són...

—Són violents? Perquè aleshores...

—No! No crec. No ho sé, la veritat! Espere que no, però així i tot...

–Sí, tens raó. Enfrontar-te a ells no és bona idea. Però podries parlar primer amb algun profe que t'inspire confiança, no?

–És que no els conec encara. Fa només dos mesos que anem a classe! Però Albert, el tutor, sembla bona persona...

–Doncs a per ell! –riu Gemma, aturant-se de sobte. Girant un quart de volta, posa la mà en el muscle d'Olívia i la mira a la cara. Els llavis encara li somriuen, però els ulls mostren una espurna d'inquietud.– Ho faràs, Olívia? Ho contaràs?

Agarrada per sorpresa, Olívia tartamudeja.

–Què? Que què? És que te'n vas?

Gemma assenyala el terreny verd envoltat per una tanca metàl·lica.

–Entrene ací. Però contesta'm: ho contaràs?

–Ho contaré. Paraula!

–I no deixes que el tal Lucas i el seu grupet t'amarguen la vida, d'acord? Sempre hi ha gent que pensa que totes les pilotes són redones!

Olívia parpelleja, desconcertada.

–I no ho són?

Amb una rialla, Gemma torna a assenyalar el terreny de joc.

–Jo diria que no!

I, aleshores, Olívia ho veu.

–Ostres! Jugues a rugbi!

–Si tarde més no jugaré a res, perquè la meua entrenadora se'm menjarà! Ens veurem un altre dia, no?

–Clar! Puc vindre a veure un entrenament?

–Quan vulgues!

Gemma ix disparada cap al vestidor, però encara arriba a sentir una última paraula.

–Gràcies!

Olívia fa l'últim tram del camí tan de pressa com pot. No vol que les mares es preocupen, ni que l'ofeguen a preguntes que ara no té temps de contestar. Encara ha d'escriure la redacció que els ha demanat Albert i sap que li costarà organitzar les idees, i explicar fil per randa tot allò que vol explicar. El títol, per contra, el té claríssim: No totes les pilotes són redones!